

nevrens senere Erhvervelser falde ind i Boet, maa Enhver, der indlader sig med ham, vide, at han ikke kan gjøre Regning paa at faa Fyldestgjørelse gennem disse. Det kan fremdeles ikke indvendes mod Forflagets Ordning, at man efter den kommer til at savne enhver Tidsgrænse for, hvilke senere Erhvervelser Boet kan inddrage, og at Forflaget i Grunden giver Boet Udgang til at tilegne sig Alt, hvad Skyldneren erhverver, saalænge han lever. Det maa nemlig erindres, at Konkursbehandlingen ikke vilkaarligt kan forlænges i det Uendelige, men at den ligesom enhver anden Retssforfølgning skal gaa fremad i de lovbestemte Former og paa lovbestemt Maade. Derfor maa saavel enhver enkelt Fordringshaver som Skyldneren kunne fordrø, at Boet og dermed Konkursbehandlingen sluttes saa snart, som det under behørigt Hensyn til Boets hensigtsmæssige Realisation kan ske, uden at blotte Muligheder med Hensyn til fremtidige Erhvervelser kunne komme i Betragtning. Hermed er da en Tidsgrænse af sig selv givet; thi de Erhvervelser, der indtræde efter Konkursens Ophør, ere selvfølgelig Boet uvedkommende. Boets Slutning kan saaledes ikke udsættes for at afvente en Skyldneren muligvis tilfaldende Arv eller en anden saadan blot mulig Erhvervelse, hvortil Retten ikke allerede er stiftet.

Egtesom den ved Udløstets § 1 jfr. §§ 3 og 5 foreslaaede Ordning efter det Anførte formentlig stemmer med Sagens Natur, saaledes er det vistnok ogsaa den, som maa siges at være hjemlet ved den gjældende Ret. Det er maasse nok den rigtige Opfattelse, at Christian den Femtes Lovs Ophbud kun medførte, at Skyldneren maatte levere det Gods, han havde i Ophbudsoieblikket, fra sig til Uddeling mellem sine Kreditorer, og det maatte vistnok efter Lovbogens hele System, hvorefter Kreditorer ikke kunde fremkalde Konkurs, antages, at Ophbudsmændens senere Erhvervelser ikke imod hans Villie kunde inddrages i Ophudsboet, men at det kom an paa ham selv, om han, for at undgaa den i Lovens 5—14—44 andet Led omtalte Følge, vilde afgive dem til Boet. Thi Ophbud fremtraadte ikke som en Retssforfølgning af Kreditorer, men som en frivillig Opgivelse af Godsset fra Skyldnerens

Side, hvorved denne opnaaede visse Begunstigelser i Sammenligning med den almindelige Gjældsforfølgnings Vilkaar. Men Fallitbehandlingen, saaledes som den har udviklet sig gennem den senere Praxis, har en anden Karakter, idet den fremtræder som en Retssforfølgning i Kreditorernes Interesse, der bestaar i, at Fallenten for den hele Tid, Fallitbehandlingen vedvarer, er ude af Raadighed over sit Bo, hvoraf formentlig følger, at ogsaa alle hans senere Erhvervelser maa gaa ind i Boet, forsaavidt ikke særegne Grunde maatte føre til det Modsatte. Saadanne særegne Grunde ere vel tilstede med Hensyn til, hvad Skyldneren erhverver ved sin personlige Virksomhed. Derimod leder foransførte Betragtning til, at Arv og Gaver, forsaavidt ikke en gyldig Villieserklæring udelukker saadant, maa gaa ind i Boet. Forsaavidt det imod den her forsvarede Anskuelse er gjort gjældende, at ogsaa Fallentens senere Kreditorer bør kunne holde sig til, hvad han først erhverver efter Konkursens Begyndelse, skjønnes det ikke, at dette kan anses for afgjørende. Det bringer egentlig kun Spørgsmaalet ind i en ny Form. Thi de, der antage, at Erhvervelser ved Arv og Gave falde ind under Konkursen, maa nødvendigvis herved gaa ud fra den Forudsætning, at Fallentens senere Kreditorer ikke have Ret til lige med de i Konkursen deltagende Kreditorer at holde sig til disse Erhvervelser. Spørgsmaalet bliver altsaa netop, om det kan forsvares at negte dem en saadan Ret. Dette Spørgsmaal er besvaret ovenfor, hvor det er paavist, at man ikke herved begaar nogen Uretfærdighed mod dem.

Forflagets Ordning med Hensyn til den Skyldneren under Konkursen tilfaldende Arv medfører selvfølgelig, at den, hvis Bo er under Konkursbehandling, ikke kan give noget gyldigt Samtykke til, at hans Moder eller Stedforældre forblive hensiddende i uskiftet Bo; dette Resultat antages ogsaa efter den gjældende Ret, jfr. Rancellistr. 9de Septbr. 1820, hvor det saaledes synes at maatte være forudsat, at Konkursboet allerede efter den gjældende Ret kan tilegne sig den Skyldneren under Konkursen tilfaldende Arv. Forflagets Ordning medfører endvidere, at den, hvis Bo er under